

Sally Nicholls

MUỖN SÔNG

Một sáng tác đầu tay hoàn hảo

Ngây ngất xao vẫn đêm nước Anh

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Muốn sống

Sally Nicholls

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[MUỐN SỐNG](#)

[Lời Nói Đầu](#)

[Lời Khen Tặng:](#)

[Tác Giả](#)

[Chương 1. Sách viết về tui tui](#)

[Chương 2. Vì sao tui thích tìm hiểu các sự kiện?](#)

[Chương 3. Làm sao biết mình đã chết?](#)

[Chương 4. Mẹ và Ba](#)

[Chương 5. Hộp đêm trong tủ áo đã chiến](#)

[Chương 6. Trận chiến đẫm máu](#)

[Chương 7 - Điệp viên Pháp hay là tui đã gặp Felix như thế nào?](#)

[Chương 8. Tại sao chúa làm cho trẻ con bị bệnh?](#)

[Chương 9 - Quay tung lên cho tâm hồn thấu suốt](#)

[Chương 10 - Cuộc sống của tui trong bệnh viện](#)

[Chương 11. Đại úy Cassidy](#)

Lời Nói Đầu

"Muốn Sống" là một câu chuyện rất thú vị và gây ấn tượng mạnh mẽ được kể bằng giọng của Sam Mc Queen, một cậu bé 11 tuổi mắc bệnh bạch cầu ở giai đoạn cuối.

Sam chuyên sưu tập các sự kiện kỳ thú và thích tìm hiểu mọi điều trên mạng Internet. Cậu luôn tò mò về ma quỷ, về đĩa bay và cả về cái chết. Quyển sách của cậu được hình thành từ lòng khát khao hiểu biết hòng giải đáp những điều mà xưa nay nhân loại chưa ai tìm ra câu trả lời. Đó là tập hợp các bản kê, sự kiện, hình ảnh và hàng loạt thắc mắc xung quanh cái chết: Hấp hối là gì? Vì sao là người ai cũng đến lúc phải chết? Sau khi chết con người đi về đâu? Làm thế nào để được bất tử?... Và cùng với nó là những tìm tòi và gợi ý giúp con người thoát khỏi quy luật sinh tử của Tạo hóa.

Thoạt trông, cứ ngỡ "Muốn Sống" là câu chuyện thương tâm về một cái chết được báo trước. Nhưng càng bị lôi cuốn vào mạch truyện, người đọc nhận ra cái nhìn tỉnh táo và không chút bi quan của nhân vật, giúp xua tan đi nỗi sợ hãi về cái chết của mọi người. Rằng chết cũng chỉ là một việc bình thường, tự nhiên, như một phần hoạt động của nhân sinh, như chu trình sâu hóa bướm vậy! Hơn thế, người đọc còn cảm nhận được trí tưởng tượng phong phú cùng sức sống mãnh liệt ẩn trong một hình hài trẻ thơ đang bị tàn phá bởi căn bệnh chết người, biểu hiện bằng việc cố gắng tạo ra kỷ lục cho những hoạt động tưởng chừng vật vãn hay vô bổ. Có thể thấy, Sam muốn khẳng định mình như một cá nhân độc lập và trưởng thành, biết chịu trách nhiệm về bản thân, không ỷ lại hoặc cầu xin lòng thương hại của người khác. Và trên tất cả, cậu bé đã dũng cảm chấp nhận kết cục bi thảm dành cho mình, không chút oán trách số phận.

Sally Nicholls hoàn thành quyển tiểu thuyết này vào năm 2007, khi cô vừa tròn 23 tuổi. Khởi đầu sự nghiệp bằng một sáng tác viết về cái chết, cô đã gây sửng sốt cho công chúng văn học khi dẫn dắt thành công một câu chuyện có kết thúc không có hậu bằng vẻ hóm hỉnh duyên dáng, bằng giọng điệu trong trẻo mà vô cùng chín chắn.

Lời Khen Tặng:

“Đây là một tác phẩm đạt độ chín muồi đối với một cây bút trẻ như thế. Viết về căn bệnh nan y của một cậu bé ở thời kỳ cuối thực sự là thách thức cho bất cứ nhà văn nào, chứ không chỉ cho người mới làm quen với việc sáng tác. Nhưng Sally Nicholls đã hoàn thành quyển tiểu thuyết này một cách xuất sắc. Cô đã giới thiệu một câu chuyện thực sự gây xúc động cũng như đem đến nhiều thú vị cho độc giả. Sam Mc Queen là một sáng tạo tuyệt vời, và tôi không sao diễn tả hết nỗi thương cảm hòa lẫn niềm hân hoan khi tôi đọc truyện. Tác phẩm này xứng đáng trở thành sách kinh điển cho thiếu nhi, các chủ đề và thông điệp của nó sẽ truyền cảm hứng đến nhiều thế hệ.” (Sarah Clarke, người phụ trách Waterstone’s Children’s Books Buyer)

“Rất dễ hiểu tại sao "Muốn Sống" lại dễ dàng chinh phục hội đồng giám khảo Waterstone đến thế! Tác phẩm của Sally Nicholls hoàn toàn không mang giọng điệu suýt mướt hoặc những chi tiết gây bi lụy, vì thế người đọc không bị rơi vào khoảng không hụt hẫng và nỗi tuyệt vọng. Biết khéo léo tránh né những cái bẫy khi dẫn dắt một câu chuyện nặng nề như vậy, cô đã học được cách của các nhà văn mình yêu thích..”. (Joel Ricket, phó tổng biên tập The Bookseller Magazine)

“Tôi tìm kiếm những tác phẩm gây tác động mãnh liệt đối với mình, và khi đọc quyển tiểu thuyết này, tôi tưởng như mình vừa chạm phải mạch điện 1000volt. Đây là cuốn truyện cho mọi người, bất kể ở lứa tuổi nào.”(Người phụ trách xuất bản Marion Lloyd Books của Scholastic)

Nhà xuất bản Trẻ

Tác Giả

Sally Nicholls sinh ngày 22 tháng 6 năm 1983, Stockton-on-Tees, Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland.

Sally Nicholls tốt nghiệp Đại học Triết & Văn chương, cao học về sáng tác truyện cho thiếu nhi. Hiện cô đang sống tại Luân Đôn. Sau thắng lợi của tiểu thuyết đầu tay với giải thưởng trị giá 5.000 bảng Anh và lời đề nghị mua bản quyền của 17 nước trên thế giới, cô đang đầu tư cho tác phẩm thứ hai của mình, *The midnight hunter* (Người đi săn lúc nửa đêm), dự kiến phát hành vào đầu năm 2009.

“Muốn Sống” của Sally Nicholls gây sửng sốt cho công chúng văn học khi dẫn dắt thành công một câu chuyện với kết thúc không có hậu bằng vẻ hóm hỉnh duyên dáng, bằng giọng điệu trong trẻo mà vô cùng chín chắn. Khởi đầu sự nghiệp bằng sáng tác viết về cái chết, Sally Nicholls đã xuất sắc vượt qua 8 ứng cử viên trong danh sách 9 tác phẩm được đề cử và nhận giải Waterstone’s Children’s Book Prize năm 2008 vừa qua. Cô hoàn thành quyển tiểu thuyết này khi tròn 23 tuổi.

Sally Nicholls đang tự chứng tỏ nhiều triển vọng trong sự nghiệp cầm bút của mình, và hứa hẹn tiếp tục gây nhiều bất ngờ thú vị cho đời sống văn học nước Anh trong tương lai.

Chương 1. Sách viết về tôi

Hôm nay là ngày đầu tiên chúng tôi học lại sau kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh. Mỗi tuần chúng tôi học ba ngày: Thứ Hai, Thứ Tư và Thứ Sáu, tại phòng khách nhà tôi. Chỉ có hai đứa: Tôi và Felix. Felix chẳng thêm học bất cứ thứ gì.

— Nếu phải làm toán thì bệnh mà làm gì hả? - Nó nói khi mới vào học buổi đầu ở nhà tôi.

Cô giáo của chúng tôi là Bà Willis, không đáp lại. Cô giáo không rầy la việc nó chả chịu làm gì hết.

Cô cứ để mặc nó ngồi đó, dựa ngửa lên lưng ghế mà bươi móc những sai sót của tôi:

— Đánh vần chữ ammonium đâu phải vậy! Ở trường tao chả bao giờ đánh vần cái kiểu đó!

— Bộ có hành tinh tên là Hercules hả cô?

— Mà làm vậy để làm gì hả Sam?

Felix đi học chỉ để gặp tôi và để mẹ nó được rảnh rang một tí.

Dạo này cô Willis bày lắm trò giải trí cho nó thích thú. Bạn biết là thứ trò gì không: Làm núi lửa phun trào thật sự này, nấu các món ăn của thành Rô-ma này, mời lửa bằng kính lúp này.

Chỉ có điều mẹ tôi chả ưa cái trò mời lửa đó, vì tôi và Felix vô tình đốt cái bàn ăn thùng một lỗ.

Gần như vô tình mà cố ý!

Vậy mà bữa nay cô Willis lại bảo:

— Các em tập làm văn một chút nhé?

Cả hai đứa tôi căn nhắc cầu nhau vì đang mong được đốt thêm mấy ngọn lửa hoặc gây ra các vụ nổ nữa.

Cô Willis bảo:

— Nào, viết đi! Chắc các em thích viết về chính mình. Cô biết cả hai em đều thích đọc sách.

Felix ngược nhìn lên. Nó đang chơi trò búa trận với hai con thủy quái của tôi, cho con này tiến tới con kia, chúng cứ kêu gừ gừ theo hơi nó thổi.

Nó nói:

— Chỉ tại ở bệnh viện không có việc gì khác để làm cả.

Tôi và Felix đều là chuyên gia nằm viện. Chính ở đó tôi đã gặp nhau hồi năm ngoái.

Tôi chả thấy đọc sách có liên quan gì tới việc viết về mình, nên tôi có ý kiến:

— Sách chỉ toàn viết chuyện trẻ con cứu cả thế giới hay rên rỉ vì cha mẹ chúng ly hôn. Mà đừng viết về tội mình nghe!

— Có lẽ không viết về mày đâu.

Nói rồi nó áp một bàn tay lên trán, buông ngửa ra lưng ghế:

— Một câu chuyện bi thảm về Sam McQueen. Một đứa trẻ yếu đuối đáng thương, phấn đấu vượt qua những cơn đau khủng khiếp và những đợt nằm viện chẳng được xem ti vi.

Tôi oẹ oẹ như nôn mửa. Nó chìa bàn tay còn lại về phía tôi:

— Tạm biệt... tạm biệt... các bạn bè thân mến...

Nói rồi nó ngã vật ra ghế, khò khè như bị nghẹt thở.

Cô Willis bảo:

— Đừng chết gục tại bàn nhé, Felix à!

Nhưng có thể nói thật ra cô không giận. Cô bảo:

— Bây giờ cô muốn hai em viết ra. Kể cho cô nghe chuyện gì đó về mình! Chẳng cần phải viết cả một quyển sách trước giờ ăn trưa đâu.

Vậy là chúng tôi làm chuyện đó. À, tôi đang viết đây. Felix thì chẳng làm nghiêm chỉnh. Nó viết: “Tôi là Felix Stranger...” rồi dừng lại. Cô Willis không bắt nó viết tiếp, nhưng tôi đã sang trang 3 rồi.

Dù sao thì buổi học gần như đã kết thúc. Rất im lặng. Cô Willis giả đờ như đang chấm điểm, thật ra cô đang đọc quyển 70 điều cần làm với lửa để dưới gầm bàn. Felix đang chỉ huy hai con thủy quái của tôi đánh lén trên một chậu cây. Con mèo Columbus đang giương cặp mắt vàng khè lăm lăm theo dõi.

Trong nhà bếp ở kế bên, Mẹ đang khuấy nồi xúp cho bữa ăn trưa. Ba đi làm tư vấn pháp luật. Em gái Ella đang ở trường. Trường học thực thụ. Trường Tiểu học ở đường Thomas.

Còn vài phút nữa thôi. – Kia rồi! Có tiếng chuông ngoài cửa! Mẹ Felix đã tới. Tan học rồi.

Chương 2. Vì sao tôi thích tìm hiểu các sự kiện?

Tôi thích tìm hiểu các sự kiện. Tôi muốn biết nhiều điều lắm. Người lớn chẳng hề hiểu chuyện này. Bạn hỏi họ điều gì đó, như là:

— Lễ Giáng Sinh này mua cho con xe đạp mới, được không?

Và bạn nhận được một lời đáp trót quớt như:

— Sao con không để ý cảm giác của mình thế nào trong dịp lễ Giáng Sinh hả con?

Hoặc có thể bạn hỏi bác sĩ điều trị cho mình:

— Cháu còn phải ở lại bệnh viện bao lâu nữa?

Và ông ta sẽ nói gì đó, đại để:

— Ta hãy chờ xem bệnh tình ra sao đã!

Đó là kiểu nói của bác sĩ thay vì nói: “Tôi không biết.”

Tôi không còn phải vào bệnh viện nữa. Bác sĩ Bill đã hứa. Tôi phải tới khám ở một dưỡng đường, thế đấy. Nếu tôi phát bệnh thực sự, tôi có thể ở nhà.

Đó là vì tôi sắp chết rồi.

Có lẽ vậy.

Sắp chết là một chuyện trót quớt lớn lao hơn hết. Không ai nói cho bạn biết điều gì cả. Bạn nêu các câu hỏi, người ta ho húng háng rồi đổi đề tài.

Nếu còn sống tới tuổi trưởng thành, tôi sẽ làm nhà khoa học. Không phải cái thứ khoa học gia chuyên pha trộn các hóa chất mà là điều tra nghiên cứu về UFO, các con ma và các thứ đại loại như thế. Tôi sẽ đến những ngôi nhà bị ma ám, làm các thí nghiệm chứng tỏ lũ ma quậy, bọn người ngoài hành tinh và quái vật hồ Loch Ness có thật sự tồn tại hay không. Tôi tìm ra chuyện này chuyện nọ rất hay. Tôi sẽ tìm ra câu trả lời cho tất cả các câu hỏi mà chưa có ai trả lời.

Hết thảy các câu hỏi.

Ella em gái tôi hôm nay cũng đi học lại. Sáng nay Mẹ và nó đã đấu khẩu kịch liệt về chuyện đến trường. Nó không hiểu nổi vì sao tôi ở nhà suốt ngày còn nó lại phải đi học.

Nó nói với Mẹ:

— Anh Sam đâu có đến trường. Mẹ đâu có đi làm chứ.

— Mẹ phải sẵn sóc anh Sam mà con.

Nghe Mẹ nói vậy, Ella cãi ngay:

— Hồng dám đâu! Mẹ chỉ lo ủi đồ, trồng cây và nói chuyện với Ngoại thôi à.

Đúng phóc!

Mẹ đặt tên tôi là Sam, lấy từ tên Samson trong Kinh Thánh, còn Ba đặt tên Ella theo tên bà cô. Giá như hồi trước Ba và Mẹ có trao đổi với nhau tí chút khi làm việc này, có thể họ sẽ không kết thúc với chuyện các con mình mang tên Sam và Ella, tuy nhiên giờ đây thì đã quá muộn để thay đổi. Dù sao, tôi cho rằng Ba cũng thấy chuyện này nó ngồ ngộ!

Ella năm nay tám tuổi. Tóc nó đen, cặp mắt sáng ngời màu nâu pha xanh lục như mấy cục đá chữa vết thương bạn mua ở cửa hàng dành cho dân híp-pi. Gia đình tôi ngoài nó ra chả ai để ý tới dáng vẻ bề ngoài của mình. Bà ngoại cứ đi loanh quanh, mặc quần dài có mấy miếng vá và cái áo gi-lê độn bông có túi đựng viết chì, bao hạt giống và vé tàu lửa. Còn y phục của mẹ thì cũng đến một trăm tuổi rồi. Nhưng Ella vẫn luôn làm ầm lên vì những đồ nó mặc. Nó có một cái hộp lớn đựng thuốc sơn móng tay và tất cả phấn son của Mẹ, vì Mẹ hầu như chả bao giờ trang điểm cả.

Nó vẫn thường hỏi:

— Sao Mẹ không thoa son đánh phấn hả Mẹ? Tại làm sao?

Ella vẫn hay hỏi điều này điều nọ. Ngoại bảo mới sinh ra nó đã hỏi một câu mà vẫn chưa được trả lời.

Ella hỏi lại:

— Thật vậy sao? Câu gì vậy hả Ngoại?

Cả nhà cười ầm lên. Mẹ bảo câu hỏi đó là:

— Tôi đang ở đâu đây?

Ngoại lại bảo nó đã hỏi:

— Mấy người trông buồn cười kia là ai vậy ta?

Còn Ba thì nói câu đó là:

— Ta đang làm gì ở đây thế nhỉ? - Ta cho rằng ta là một nàng công chúa đấy.

Tôi thêm vào:

— Em sẽ là một nàng công chúa xinh đẹp ngu si đần độn đó em.

Bây giờ là buổi chiều, tôi vẫn đang viết đây. Cam đoan sẽ viết được một quyển sách. Dễ ợt!

Tôi định viết thêm khi Felix về rồi, nhưng cô Maureen cùng đi nhà thờ với Mẹ ghé chơi, và tôi phải tiếp khách. Cô ấy chỉ chịu đi về khi Mẹ đến trường đón Ella. Ngồi ở bàn ăn tôi đang mải mê suy nghĩ về các câu hỏi cần giải đáp thì hai người về tới.

Ella chạy thẳng tới chỗ tôi:

— Anh đang làm gì đó?

Khum tay lại che trang giấy, tôi đáp:

— Bài làm.

Ella tới ngay sau lưng, lén ngó qua vai tôi.

— Ella à, anh đang mắc bận.

Tôi nói vậy cũng không xong. Nó nắm cánh tay tôi giở lên:

— Cho em coi đi mà!

Tôi kêu rên:

— Mẹ! Ella không để cho con học nè!

— Anh Sam hổng chịu cho con coi đó Mẹ.

Mẹ đang nói chuyện điện thoại. Bà đi tới, áp máy trước ngực.

— Các con, ngoan nào! Ella, để cho anh được yên đi!

Tôi hất mặt lên một cái với Ella. Nó buông mình xuống ghế xô-pha:

— Không công bằng! Mẹ cứ bênh ảnh hoài à!

Mẹ và Ella luôn luôn đấu khẩu với nhau. Lúc nào nó cũng nói là không công bằng. Cam đoan sở dĩ tôi thường thắng thế chỉ vì tôi không làm mình làm mẩy như nó.

Mẹ bỏ điện thoại xuống, đi tới chỗ Ella. Nó hét lên:

— Mẹ đi đi!

Rồi nó chạy lên lầu. Mẹ thở dài thườn thượt. Bà đi tới chỗ tôi. Tôi gấp xấp giấy lại, để Mẹ không thấy những dòng tôi viết.

— Bí mật, phải không con?

— Bài làm mà Mẹ.

Tôi nắm cây bút dần lên xấp giấy đã gấp lại. Mẹ thở dài. Bà hôn lên đỉnh đầu tôi rồi lên lầu với Ella.

Tôi đợi tới khi biết chắc Mẹ đã đi rồi. Sau đó, tôi lại cầm bút lên viết tiếp.

Chương 3. Làm sao biết mình đã chết?

Hôm nay tui tôi lại học tiếp. Tôi nói với cô Willis mình định viết một quyển sách:

— Sách viết về em. Nhưng nó cũng là điều tra khoa học. Em đã tích lũy nhiều rồi cô à.

Rồi tôi đưa cho cô xem câu hỏi không ai trả lời đầu tiên của mình.

— Đáng khen! Chính xác em sẽ tìm câu trả lời cho những câu hỏi ấy bằng cách nào hở?

— Em sẽ tra cứu trên mạng ạ.

Bạn có thể tìm thấy bất cứ điều gì trên mạng.

Cô Willis để cho tôi và Felix tra cứu, tìm hiểu làm sao biết được hôm nay mình đã chết. Phải mang laptop của Ba để trên phòng làm việc xuống, vì hiện thời Felix đang ngồi xe lăn. Hồi mới gặp lần đầu, thỉnh thoảng nó mới ngồi xe, nhưng bây giờ hầu như lúc nào nó cũng ngồi xe lăn. Thật ra nó có thể bước đi. Nhưng nó chỉ thích bắt người ta phải hầu hạ phục dịch cho mình mà thôi.

Chúng tôi bắt đầu gõ: www.ask.com và dừng lại ở website: Những trải nghiệm lúc gần chết. Một trải nghiệm lúc gần chết là khi ai đó hầu như đã tắt thở, nhưng lại đổi ý vào phút chót và quay trở về. Trang web đó nói chuyện này xảy đến với năm phần trăm người Mỹ trưởng thành.

Felix nói:

— Người ta nói vậy á...

Theo website này thì đủ thứ chuyện đã xảy đến với mấy người đó. Họ đi xuống những đường hầm tối thui. Họ thấy ánh sáng chói lòa và các thiên thần. Đôi khi họ bay lảng đãng trên thân xác mình và thấy các bác sĩ đang bàn về họ hay đang kích điện hồi sinh cho họ. Chính xác đây là thứ khoa học tôi muốn tìm hiểu. Tôi cho là hết sức tuyệt chiêu. Còn Felix thì không nghĩ như vậy.

— Dóc tổ! Làm gì có chuyện mọi người đều nhìn thấy thiên thần chứ? Còn bọn giết người hàng loạt thì sao?

Cô Willis bắt chúng tôi viết ra hết các chứng cứ ủng hộ và chống lại, coi như một đề tài tìm hiểu khoa học nghiêm túc. Tuy đây chỉ là một trò giải trí nữa khiến Felix phải làm một cái gì đó, nhưng lại có hiệu quả. Nó viết tám câu đầy đủ để “Phản bác”:

Những Trải Nghiệm Lúc Gần Chết - Chống Lại

Felix Stranger viết:

”Trải nghiệm lúc gần chết không phải là trải nghiệm về cái chết thật sự, vì thật ra người ta thật sự không chết. Đó chỉ là não con người trở nên kỳ cục, vì bị thiếu ô-xy hoặc bị lạm masy thứ

thuốc quái chiêu. Nếu có thật, vậy tại sao những chuyện khác nhau lại xảy đến với những người khác nhau? Tại sao chỉ xảy đến những chuyện tốt đẹp? Tại sao họ không gặp quỷ hay cái gì đó? Cũng là cái kiểu dựng chuyện để được lưu ý. Như các chu kỳ sinh trưởng của cây trồng. Mọi người tưởng mình được tạo ra bởi các tàu vũ trụ, nhưng đó chỉ là các chủ trại có máy cắt cỏ cố làm cho nổi tiếng".

Nó thuộc phe hay hoài nghi châm biếm. Tôi là nhà khoa học đang khai phá một lĩnh vực mới, nên tôi "Ủng hộ."

Những Trải Nghiệm Lúc Gần Chết - Ủng Hộ

Sam McQueen viết:

Những trải nghiệm lúc gần chết đã xảy ra từ thời Plato, người đã sống cách đây hàng ngàn năm. Chúng ta biết vậy, vì ông ta đã viết về chuyện đó. Trong một trải nghiệm lúc gần chết, một người thật sự chết rồi quay trở lại. Vậy hiển nhiên là những gì xảy đến với họ là có thật. Cũng vậy, họ nhìn thấy những điều có thật. Ví dụ như một người đàn bà bay lơ lửng trên trần nhà và nghe các bác sĩ của bà nói tất cả những gì mà sau đó bà biết được là họ thật sự đã nói. Lẽ ra bà chẳng thể nào biết chuyện đó vì lúc ấy bà đã chết rồi. Và đôi khi chuyện xấu cũng xảy đến với người ta. Một anh chàng bị lũ yêu tinh chọc đỉnh ba vào mình".

Cô Willis bảo rằng bọn tôi rõ ràng là có óc khoa học rất cao và cô rất tiếc đã từng hoài nghi khả năng của bọn tôi. Phần còn lại của buổi học, Felix và tôi vạch ra kế hoạch trải nghiệm lúc gần chết hoàn hảo của mình. Bọn tôi hơi bị bí, vì cả hai đứa đều muốn lên Thiên đàng, nhưng chỉ chịu lên khi nào bị lũ yêu tinh chọc đỉnh ba vào thân mình mới chịu.

Chương 4. Mẹ và Ba

Trước đây Mẹ vẫn làm từ thiện, lo cho trẻ con thiếu năng trí tuệ. Mẹ thôi không làm nữa khi tôi phát bệnh lần thứ nhì. Bây giờ Mẹ ở nhà, đưa tôi đến dưỡng đường và lo tiếp khách tới thăm nhà.

Mẹ dành ngày Chủ Nhật để đi lễ và hát lễ trong ca đoàn nhà thờ. Ella thỉnh thoảng cũng đi, nhưng chỉ vì mọi người rầy rà nó quá. Lúc trước tôi cũng thường đi, nhưng bây giờ thì không, vì tôi chả ưa bị hối thúc om sòm. Ba thì chẳng bao giờ chịu đi lễ nhà thờ cả.

Ba rất thông minh. Ba biết rất nhiều điều, nhưng chẳng bao giờ tôi hỏi ông được câu nào. Ba không nhắc tới chuyện tôi bị bệnh. Chẳng bao giờ tôi cố nói chuyện đó với ông, nhưng Ngoại và mấy dì có bàn tới. Ông chỉ nói:

— Thôi, đừng bàn chuyện đó!

Rồi Ba bước ra khỏi phòng.

Tôi có nhiều dì, cậu và bác. Ba có một người anh, còn Mẹ có một em trai và bốn em gái. Mẹ bảo sở dĩ Ba cứ lặng thinh và thích dành thời gian đọc báo nơi yên tĩnh vì lúc còn con nít Ba chẳng bao giờ có thời gian trống. Tôi cho là vô lý, vì mấy bác và cậu dì hồi nhỏ cũng đâu có thời gian trống, vậy mà lúc nào họ cũng cười nói luôn miệng.

Đúng là Ba cứ im ỉm, cũng như tôi. Ba chỉ e dè thôi. Khi chỉ có gia đình tôi, Ba đâu có nín thinh. Ông nói năng, kể chuyện và nói đùa. Ông biết nhiều chuyện lắm. Ba không thích nói chỉ khi nào có hăng đồng người trong nhà như bây giờ, khách vẫn cứ đến viếng thăm chúng tôi hoài. Ba đọc báo và chả nói gì, hoặc nếu đúng là người ông không ưa thì ông rút lên phòng làm việc mà đọc.

Tôi thấy như vậy chẳng có gì là sai cả. Ước gì đôi khi tôi cũng trốn được.

Đôi lúc Ngoại giận Ba, vì Ngoại bảo Ba bắt Mẹ làm hết mọi việc. Ba cũng có làm nhiều việc đó chứ. Ba kiếm tiền. Và còn giúp đỡ người khác nữa. Như một lần nọ tôi đang nằm viện, Ba và Ella về nhà. Có tới bốn thứ súp khác nhau để trên bệ cửa. Hai người hâm nóng hết thấy rồi đem vào bệnh viện, phân phát cho những người neo đơn mỗi người một chén súp.

Mọi người đều nghĩ hai tên này hơi bị khủng, nhưng rồi họ cũng thanh toán súp hết sạch.

Chương 5. Hộp đêm trong tủ áo đã chiến

Chính cô giáo Willis nói với tôi về những việc cần làm. Cô bảo tôi tôi lập một bản kê. Cô giải thích:

— “Đây là Những Việc Tôi Muốn Làm. Hay chỉ là những việc tôi muốn. Có thể làm những việc mình thích nhưng không nhất thiết phải làm.”

Có rất nhiều việc tôi muốn làm. Tôi thích viết ra. Cô Willis cũng thích.

Cô viết:

1. Đến Đại Thung Lũng
2. Dọn gác mái sạch sẽ.
3. Biết sử dụng phòng thí nghiệm cá nhân.
4. Học cách làm món bông đường
5. Huấn luyện chó.

Felix nói ngay:

— Huấn luyện chó à... Ước muốn cái kiểu gì vậy ta?

— Em chưa gặp chó cơ mà. - Cô Willis bảo.

Bản kê của Felix rất ngắn. Nó viết:

1. Trở nên giàu có và nổi tiếng.
2. Tấn công tất cả các bác sĩ bằng vũ khí hạt nhân.
3. Xem ban nhạc Ngày Xanh biểu diễn.

Tôi nói lại cho rõ:

— Mà đã xem ban nhạc Ngày Xanh biểu diễn rồi mà. Mà đã đi với anh mà.

Felix ngó mặt ra. Nó lại cúi xuống bản kê của nó rồi nói:

— Nè. Vừa lòng chưa hả?

Bản kê của nó bây giờ như sau:

3. Xem ban nhạc Ngày Xanh biểu diễn “lần nữa”

Thật là một buổi học thú vị. Thời gian còn lại, tôi vẽ hình người ta tấn công ban nhạc Ngày Xanh bằng vũ khí hạt nhân từ trên các khí cầu, viền quanh là hình lũ ma nhậu bia đi lên

cầu thang cuốn.

Cô Willis về rồi, Felix và tôi vẫn ngồi tại bàn. Tôi bắt đầu bày ra đội quân búa trận của mình, hy vọng nó sẽ cho tôi chơi chung. Felix cúi xuống xem bản kê của tôi, cái mũ kéo sụp che cả cặp mắt. Nó đội mũ rất thường xuyên, vì thuốc người ta cho nó uống hồi năm ngoái làm rụng tóc. Thuốc cũng làm tôi bị rụng tóc, nhưng bây giờ đã mọc lại. Tóc Felix lại chẳng chịu mọc ra. Hôm nay nó đội cái mũ fedora, hơi hơi giống như một cái mũ trái bí. Cái mũ làm cho nó trông giống điệp viên James Bond đầu bị gàu.

Nó hỏi:

— Có thật mày định làm những điều này không hả?

Tôi đáp:

— Hồng biết.

Tôi quan tâm tới việc bày binh bố trận hơn nên nói tiếp:

— Chắc là không. Sao mày hỏi vậy hả?

— Ờ, có lẽ tụi mình sẽ làm được, đúng không?

Nó ngược nhìn tôi, cặp mắt láo liêng. Tôi sẫm soi cả cái hộp đựng súng ống, cố tìm ra một tên lính nữa.

— Thật ra đâu phải việc cần làm. - Nói đúng ra... như là... những điều ước thôi mà. Đâu phải chuyện có thật chứ.

Felix chồm người tới trước. Nó ưa tranh cãi:

— Vậy thì... Cô Willis sẽ làm món bông đường, phải không? Vậy tại sao tụi mình không xem được phim kinh dị chứ? Anh Mickey có hằng lô hằng lốc ở nhà đó mày.

Nó đẩy bản kê qua bàn về phía tôi. Tôi xem bản kê rồi nói:

— Tụi mình có thể làm hai điều.

Tôi đang quỳ trên ghế để chồm ngang qua bàn. Bây giờ tôi rướn tới trước để chìa cho nó xem.

— Coi nè! Tụi mình có thể xem phim kinh dị và đi lên cầu thang cuốn đang đi xuống. Có lẽ vậy. Còn mấy điều kia thì bó tay thôi.

— Tụi mình có thể lập kỷ lục thế giới chứ.

— Mày không lập nổi kỷ lục thế giới đâu.

Tôi đi lấy quyển Sách kỷ lục Guinness của mình để đưa cho nó xem. Tôi yêu thích các kỷ lục

thế giới. Ưa thích vì chúng thật đích xác. Ai đó đã từng nhảy lên bậc thang của tháp CN trên gậy pô-gô nhanh nhất là năm mươi bảy phút năm mươi một giây. Từ dài nhất trong tiếng Anh có mỗi chữ cái lặp lại ít nhất hai lần là unprosperousness (sự không thịnh vượng). Một sự kiện có thật được ghi chép trong sách này, nếu bạn có thể phá kỷ lục đó, chỉ cần viết thư cho những người phụ trách theo dõi các kỷ lục, họ sẽ kiểm tra lại và bạn cũng được ghi vào như một sự kiện có thật. Thêm nữa, bạn sẽ được nổi tiếng.

Felix giằng lấy quyển sách từ trên tay tôi và bắt đầu lật nhanh hết các trang, tìm một việc dễ làm:

— Ăn gần hết sâu trong ba mươi giây! Làm cái này đi!

Tôi nhớ lại kỷ lục đó. Tôi dòm qua vai nó:

— Anh chàng đó đã măm hai trăm con sâu. Thôi, tao chả măm hai trăm con sâu đâu!

— Thì hai trăm lẻ một con vậy.

Tôi lờ đi. Nó lật nhanh các trang sách:

— Vũ trường nhỏ nhất thế giới: 2,4 ´ 2,4 ´ 1,2 mét. Đâu có phải kỷ lục kỷ liếc gì chứ! Sách này in bao lâu rồi hả mày?

— Tao mới mua hồi lễ Giáng Sinh đó.

Felix lắc đầu nguầy nguậy.

— Bất cứ ai cũng có thể mở hộp đêm. Mày cần cái gì - âm nhạc hả?

Tôi kê ra:

— Dây đèn màu cao áp chớp tắt này... máy phun khói nữa này...

Felix xua tay gạt phăng đi:

— Mày không cần ba cái thứ đó đâu. Tụi mình hãy để đầu đĩa CD trong tủ áo của mày đi!

— Vậy đâu phải là kỷ lục.

— Sao lại không hả?

— Có nhiều lý do lắm.

Chả bao giờ tôi thắng nổi Felix khi tranh cãi:

— Mở hộp đêm là để phục vụ cho công chúng chứ bộ.

— Thì tụi mình cũng mở cho công chúng. Chỉ tại tụi mình quảng cáo hơi bị dỏm thôi - Nó cười nhảu nhở. - Nào, đi lấy đầu đĩa CD đi! Bộ mày không muốn lập kỷ lục hay sao?

Tôi nhần nhần nhó nhó với nó. Dù vậy tôi vẫn xuống bếp lấy đầu đĩa CD. Khi trở lên, Felix đã vào phòng tôi, đang sẫm soi dòm ngó kỹ cái tủ áo. Phòng tôi trước đây là ga-ra nên ở tầng trệt. Cũng khá rộng. Đồ đạc màu xanh lơ, thấp lè tè và bằng gỗ dày, bày biện rất hài hòa với nhau, trên có dán nhiều áp-phích: một người nhện, hệ mặt trời, Chúa Tể Những Chiếc Nhẫn và một con chó sói bác tôi đem từ Canada về.

Khi tôi bước vào, Felix hỏi:

— Có ổ cắm điện không mày?

Nó cầm chiếc đèn pin hiệu Maglite của tôi rọi vào trong tủ áo. Tôi đáp:

— Đầu máy có pin mà.

Tôi ném phịch đầu máy vào tủ áo và bắt đầu mở máy. "Giờ đã bắt đầu hát, chớ dừng tôi lại nhé!" - Felix càu nhàu.

Tôi cười:

— Cấm thắc mắc tại sao vắng khách nghe chưa!

— Ai mà thèm! - Felix đáp - Nhìn nè! Tụi mình có nhạc. Tụi mình có đèn chiếu rồi nè.

Nó bật đèn pin, quơ vòng vòng rọi vào trong tủ áo:

— Ê mày! Tụi mình còn có sàn nhảy di động nữa nè.

Nó rọi thẳng ánh sáng vào tấm ván trượt có bánh lăn cũ của tôi, được dựng đứng lên, kê sát mặt trong tủ áo:

— Kỷ lục thế giới đây nè. Mày còn muốn cái gì nữa hả?

Tôi bật cười. Felix vẫn luôn làm cho tôi phải cười. Nó ngả người tới trước:

— Coi nè! Nếu mày vẫn cho là chưa đạt, tụi mình sẽ lập ra kỷ lục của riêng mình. Hộp đêm trong tủ áo đã chiến nhỏ nhất. Tao cá với mày chẳng ai phá nổi kỷ lục này đâu.

Tôi vẫn còn cười:

— Chỉ tại đâu có ai thèm phá! Ai lại lập kỷ lục như vậy hả?

Felix cãi:

— Vậy đưa nào đòi nhảy lên thang cao ốc CN trên gậy pô-gô chứ? - Nó cũng cười và nói tiếp - Ai cần biết chuyện đó ngu ngốc hay không chứ? Vẫn cứ là kỷ lục, đúng không?

— Thật ra cũng chả phải kỷ lục kỷ lung gì. Gọi là kỷ lục thì phải gây ấn tượng hơn nhiều chứ mày.

Felix ngược nhìn tôi, cặp mắt láo liên:

— Không thành vấn đề.

Đây là những kỷ lục mới (không chính thức) Felix và tôi đã lập trước khi mẹ Felix tới rước nó:

1. Sam McQueen và Felix Stranger: Hộp đêm trong tủ áo dã chiến nhỏ nhất: Câu lạc bộ Coathanger.
2. Felix Stranger: Ăn gần hết bánh bột ngô nướng trong mười lăm giây, năm vốc đầy.
3. Sam McQueen: Thời gian ngắn nhất để nhảy cóc lên một tầng cầu thang (có cầm tay vịn cầu thang), bốn mươi ba giây.
4. Felix Stranger: Hầu hết các lần đọc bảng chữ cái mạch lạc, không sai sót trong ba mươi giây, chín lần.
5. (Bị Mẹ cấm) Thời gian ngắn nhất để nhảy cóc lên một tầng cầu thang (không cầm tay vịn cầu thang).

Chương 6. Trận chiến đẫm máu

Hôm nay tôi dành cả ngày để viết về Felix, về buổi học và kỷ lục. Từ lần phát bệnh vừa rồi đây, thỉnh thoảng tôi chỉ thấy mệt mỏi. Tất cả những gì tôi muốn làm là nằm dài xem phim hay đọc sách, hoặc viết và cứ viết mãi mà chả cần phải suy nghĩ.

Hôm nay cũng như vậy đó. Và rồi Ba đi làm về, vì vậy Mẹ có thể đưa Ella đi mua giày. Có Ba ở với mình thật tuyệt. Dù rằng tất cả những gì Ba làm chỉ là đọc quyển sách của ông.

Rồi sau đó Mẹ và Ella trở về. Mẹ bảo:

— Cuối cùng cũng về đến nhà rồi.

Mẹ ghét đi mua đồ với Ella. Hai người đấu với nhau luôn. Bà ném phịch mấy cái túi xuống sàn nhà và ngo chúng tôi.

Mẹ hỏi:

— Hai cha con có nhúc nhích từ lúc mẹ con tôi đi hay không? Sam, con đang làm gì đó? Viết tiểu thuyết hả con?

Tôi gấp xấp giấy của mình lại. Tôi chả muốn Mẹ xem những gì mình đang viết. Bà hay nổi cáu, Mẹ là vậy đó! Tôi biết Mẹ sẽ nổi cáu dường nào vì vài điều tôi đã viết, như là các câu hỏi. Thường Ba chỉ lơ đi những điều như thế, nhưng Mẹ lại hay rầy la.

— Bài làm, mẹ à.

— Nhiều bài làm đột xuất quá hả con?

Ba ngược nhìn lên:

— Nó chẳng làm gì ngoài viết lách suốt cả buổi chiều.

Ông đẩy cặp kính lên sống mũi:

— Con cố gắng làm bài ở nhà như vậy, con có nghĩ là đã tới lúc trở lại trường hay không? Cái bà đáng thương đó lui tới đây lâu như vậy là vừa đủ rồi.

Tôi đáp thật nhanh:

— Con thích Cô Willis. Con chả muốn trở lại trường đâu Ba. Tất cả tội nó sẽ nhìn chăm chăm và hỏi han lằng nhằng. Chẳng hạn: Lúc bạn bị mệt thì làm sao bạn đi về nhà được? Hay là: Thật ra bạn bệnh thế nào?

Mẹ gọi Ba giọng nhắc chừng:

— Anh Daniel!

Ella ngó trần trần. Ba thì lắc đầu:

— Thật buồn cười! Ai cũng thấy thằng Sam bây giờ khỏe ra nhiều. Cứ giữ nó ru rú ở nhà, chẳng có việc gì để làm thì thật là vớ vẩn.

— Con có nhiều việc để làm. Ba, đừng mà! Con ở nhà cũng tốt thôi.

— Anh Daniel! - Mẹ lại kêu lên, nụ cười tắt hắt trên khuôn mặt bà - Anh Daniel, đừng nói tới chuyện đó nữa! Em xin anh! Đừng nói vậy trước mặt các con mà!

Ella kéo tay áo Mẹ:

— Mẹ? Mẹ? Có chuyện gì vậy, Mẹ?

Mẹ chẳng trả lời. Bà đang nhìn Ba. Phần nào Ba có vẻ như thấy mình có lỗi, lại vừa có vẻ cương quyết.

Ông nói:

— Anh nghĩ ông bác sĩ đó không biết mình nói cái gì nữa. Thằng Sam khỏe lắm rồi. Cứ nhìn nó đi thì biết!

Cả nhà nhìn tôi. Ella hét lên:

— Anh Sam!

Tôi đưa bàn tay lên mặt. Máu me đầm đìa!

Mẹ phóng tia nhìn vào Ba, như thể lỗi tại ông. Đâu phải vậy. Mẹ bước tới và quỳ xuống bên cạnh tôi:

— Được rồi, Sam! Ngả người tới trước đi con! Vậy đó. Chỉ bị chảy máu cam thôi. Anh Daniel... anh Daniel... đừng có mà ngồi đó, đi lấy mấy cái khăn giấy đi! Ổn rồi, ổn rồi Sam à!

Tôi hay bị chảy máu cam lắm. Tôi không thích bị như vậy. Tôi ghét bất cứ ai làm ầm ĩ. Ella là chim non hay làm việc thiện, nó chuyển khăn giấy sang cho Mẹ. Mẹ bảo tôi phải làm thế này thế nọ, như thể tôi chưa từng biết vậy. Còn Ba thì không nhúc nhích. Chỉ ngồi đó mà quan sát, vẻ bàng quan hiện lên nét mặt.

Tôi gục đầu xuống, giả cách như có cơn gió mạnh quét thẳng qua nhà, và cuốn họ bay đi mất. Thay cho gió máy, tôi ngó kỹ những giọt máu, vẫn còn đang nhỏ giọt- từng giọt- ra khỏi hai bàn tay chụm ngửa của tôi, rồi rót xuống sàn nhà.

Và bây giờ thì tôi bị trói vào một cây cọc. Chuyện đó cũng thường xảy ra lắm.

Sau khi máu cam ngừng chảy, Mẹ gọi điện cho cô Annie. Cô Annie là y tá chăm sóc đặc biệt cho tôi ở bệnh viện. Cô ta nóng tính lắm. Cô có một chiếc xì-cút-tơ màu hồng, cô cười đi khắp nơi. Cô tự xưng là Dracula, vì cô vẫn luôn lấy máu trẻ con đem đi xét nghiệm.

— Em đã làm gì thế hở em? - Cô nói khi ngồi xuống kế bên tôi để lấy mẫu máu.

Tôi kéo áo sơ mi lên để cô có thể chạm đường ống Hickman. Đó là một thứ ống dài và mềm như da gắn chặt vào ngực tôi. Người ta dùng nó để lấy máu và chuyển các thứ vào qua đó. Chán quá đi thôi, hơn thế nó còn là nỗi đau, vì nó vẫn luôn ở đó và bạn không bao giờ được quên mình bị bệnh.

Tôi không biết cô Annie mong tôi trả lời gì. Tôi nghĩ về mọi điều đang xảy đến, quyển sách này, những việc Felix và tôi đã khởi sự, các câu hỏi của tôi, lời của Ba cho là Bác sĩ Bill bị nhầm lẫn và có lẽ rốt cuộc tôi sẽ khỏe ra.

— Chả có gì cả. - Tôi đáp.

Sau khi cô Annie đi rồi, bầu không khí vẫn còn u ám. Điều thường xảy khi tôi bị chảy máu cam là tôi được truyền dịch tiểu cầu - mỗi tuần chừng một lần – nhưng trước đó tôi phải làm xét nghiệm máu. Vì vậy trong khi chờ kết quả xét nghiệm, Mẹ khua lạch cạch lung tung vì tức giận, còn Ba thì tránh né ở cuối bàn, chẳng có vẻ gì hối hận cả. Sau cùng ông đi vào nhà bếp theo sau Mẹ. Ella và tôi có thể nghe tiếng nói chuyện rì rầm, nhưng không thể nào phân biệt họ đang đấu với nhau hay đang giảng hòa.

Tôi cần tiểu cầu lắm. Tiểu cầu màu vàng và sền sệt, cho vào túi mềm, giống như máu. Bạn móc cái túi lên một cái cốc sắt và dịch tiểu cầu chảy vào qua đường ống. Đó là những cục máu nhỏ li ti tạo ra vảy ở vết thương và ngăn không cho máu chảy hết ra ngoài khi bạn bị đứt tay.

Đó là tất cả những gì bạn có thể nói về tiểu cầu, vậy đó.

Chương 7 - Điệp viên Pháp hay là tôi đã gặp Felix như thế nào?

Bạn có nhớ ngay từ đầu tôi đã nói là mình sưu tầm các câu chuyện hay không? Những chuyện có thật là hay hơn hết. Đây là một chuyện có thật. Chuyện tôi đã gặp Felix như thế nào.

Chuyện xảy ra hồi năm ngoái, lúc tôi nằm viện suốt cả sáu tuần. Tôi vào đó mới có hai ngày thì gặp nó. Lúc đó vào buổi tối và cả phòng bệnh nhi có cái vẻ hơi bị tối tăm, cái kiểu cảm giác lúc cuối ngày. Tôi đang nằm trên giường, mở cửa để có thể ngó ra hành lang. Chả có gì nhiều để mà nhìn cả. Người ta đã về nhà gần hết. Tôi không đọc sách, cũng không xem ti vi hay chơi trên cái máy gameboard của mình. Tôi đang ngó những ánh đèn lò mờ phản chiếu trên sàn bệnh viện, cảm thấy chán chường mệt mỏi và hơi bị nặng nề thì cái thằng đó đi ngang qua trên chiếc xe lăn.

Thằng nhỏ đó ốm nhom ốm nhách, lớn tuổi hơn tôi chút xíu. Nó mặc cái quần của bộ đồ thể thao và áo sơ mi đen, đầu đội bê-rê đen kéo lệch xuống một bên tai. Điều đó khiến nó trông giống như một điệp viên Pháp hay du kích quân Pháp hồi Chiến tranh thế giới lần thứ 2.

Nó đang hành động cũng y như một điệp viên Pháp. Nó tự lăn bánh tới cuối hành lang, nơi có phòng y tá trực. Nó lăm la lăm lét ngó quanh ngó quất chỗ góc quẹo, chỉ nhìn lướt qua thật nhanh. Sau đó nó lăn xe thụt lùi trở lại hành lang chỗ tôi. Rồi nó lại làm như trước. Một lần chắc hẳn nó đã quyết định không có ai cản nó lao xuống dốc, vì nó biến mất ngay chỗ góc quẹo. Nhưng nó nhanh chóng trở lại, lùi xe với vận tốc tối đa như thể toàn bộ bọn Đức quốc xã trong bệnh viện đang nhắm bắn nó. Tôi ngồi dậy trên giường, tưởng chừng sẽ thấy ai đó theo sau nó. Nhưng chả có ai hết.

Tôi cho là nó giả đồ thôi, chủ yếu là vậy, vì thật sự chả cần phải hết tiền rồi lùi chỉ để ngó quanh góc quẹo. Tôi rướn tới trên giường, thắc mắc chả hiểu nó tính làm cái trò gì kế tiếp.

Và rồi nó quay lại, nó thấy tôi đang ngó ra.

Tụi tôi nhìn nhau chòng chọc, xuyên qua cánh cửa để ngỏ của phòng tôi. Rồi nó tuột bê-rê ra, cúi chào tôi thấp hết cỡ từ trên chiếc xe lăn. Ngó thấy nó bị rụng hết tóc, lúc đó tôi mới biết nó mắc bệnh ung thư. Tôi vẫn cứ ngó nó trân trân cho tới khi nhận ra nó đang mong tôi làm cái gì đó. Thế là tôi cúi chào lại, rất nghiêm chỉnh. Rồi tôi vội ngược nhìn lên để xem nó sắp giở trò gì kế tiếp.

Thằng nhóc đưa một ngón tay lên môi, ra hiệu cho tôi không được mở miệng. Tôi gật đầu. Nó gật đầu một cái đáp lại, rồi chụp bê-rê lên đầu. Nó chào tôi cái kiểu đưa hai ngón tay lên, như thể muốn nói: “Tạm biệt đồng chí” hay cái gì đại loại như vậy. Rồi nó xoay lại, lao vút tới phòng y tá trực.

Tôi ngồi đó, chờ đợi. Tôi chắc mình sẽ lại trông thấy nó.

Nó chỉ đi có nửa phút rồi trở lại, thụt lùi như điên. Lần này nó mới tới thẳng phòng tôi, vào

trong qua cánh cửa. Mấy ngón tay quờ quạng tìm mép cửa, nó tóm lấy cánh cửa, đập lại nhanh.

Cửa đóng sầm một cái.

Ngoài cửa tại tôi nghe có tiếng giường ai đó lăn lạch cạch dọc theo hành lang.

Tại tôi ngồi đó, tôi trên giường còn nó thì trên xe lăn, nhìn nhau chăm chăm.

Tôi đâm ra e dè. Felix thì không. Felix chả bao giờ e dè bên lén cả. Hẳn tôi sẽ không bao giờ đột nhập vào phòng một đứa không quen biết khi chưa hỏi trước, nhưng nó lại chả hề lấy đó làm phiền lòng.

— Ái chà!

Nói rồi nó cởi bê-rê ra và lau trán. Chả phải trán nó đổ mồ hôi thật sự. Chỉ làm vậy để tạo ấn tượng mà thôi. Giờ đây nó ở sát một bên, nên tôi có thể thấy dòng chữ ghi trên áo sơ mi của nó: “Tên Mỹ ngu ngốc Ngày Xanh” và hình một bàn tay trắng quắp lấy một trái tim đỏ. Dòng chữ nhỏ đó ghi dưới cái hình, đã sờn hết vì giặt quá nhiều.

Tôi hỏi:

— Tại sao mày lại núp núp lén lén vậy hử?

— Tao tính đi ra cửa hàng. - Thằng nhóc đáp. Nó mò trong cái túi vải bên hông xe lăn, lôi ra một cái gì đó, mấy ngón tay khum khum lại che để cho bất cứ tên lính nhảy dù Đức quốc xã nào lạc ngoài hành lang cũng không thấy được đó là cái gì. Đó là một bao thuốc lá.

Mắt nó chăm chăm, tôi hỏi:

— Mày lấy đâu ra vậy?

— Lấy ở cái máy trong quán nhậu của chú tao. Chỉ tại tao hút hết rồi và muốn mua thêm mấy điếu nữa.

Nó bỏ cái bao không trở vào túi, ra vẻ nâng niu yêu quý. Rồi hất hàm về phía phòng y tá trực, nó nói tiếp:

— Nếu vượt qua được họ, có lẽ tao có thể nhờ ai đó ở dưới lầu mua giùm. Mày biết không, tao sẽ nói cho người ta biết ước muốn cuối cùng trước khi chết của tao trên cõi đời này là một điếu thuốc.

Nó cười toe toét với tôi, thách tôi nói một điều gì đó.

Tôi cười toe toét đáp lại. Tôi bắt đầu thấy thích nó:

— Chả ăn thua đâu. Sẽ hay hơn nếu mày nói với người ta mày có một ông chú hấp hối rất giàu có, đang tìm người thừa kế và ước muốn cuối cùng của ông là một điếu thuốc. Người ta chẳng thèm quan tâm tới chuyện mấy ông chú giàu có đang hấp hối vì hút thuốc quá nhiều, nhưng lại lo lắng khi thấy con nít hút thuốc.

Nó nhướn chân mày lên:

— Được lắm, cứ thử vậy đi! Mày đi không?

Tôi ngần ngừ:

— Mày lo mấy cô y tá làm gì? Mày đi ra cửa hàng, chả có ai để ý đâu, phải không?

Thằng nhỏ vuốt nhẹ mũi mình một cách bí hiểm:

— Để đánh lạc hướng họ khỏi mùi tụi mình, tức là khi họ ngửi thấy khói thuốc trong phòng tao. Nếu tao không rời khỏi phòng, chẳng thể nào là tao, đúng không? Làm sao tao có thuốc lá? Như vậy chắc phải là một người khách tới thăm hay ai đó. Hiểu chưa?

Tôi hiểu. Phần nào thôi. Trong thâm tâm tôi nghĩ người ta sẽ càng nghi ngờ hơn nếu bắt gặp nó lén trốn đi qua chỗ họ. Nhưng tôi biết đó chẳng phải là vấn đề.

Đó là một trò chơi. Các cô y tá là quân địch. Tụi tôi là quân kháng chiến.

Vượt qua phòng y tá trực chẳng khó khăn gì. Dù sao cũng chỉ có một cô ở đó, nên tôi báo cho cô ta biết thằng nhóc phòng kế bên phòng tôi đang làm om sòm lên. Chuyện có thật.

Cô ta vừa đi khuất, Felix đã kêu:

— Dọt! Dọt lẹ

Và tụi tôi dọt hết tốc độ xuôi theo hành lang đi tìm tự do.

Hai đứa tôi được một mẻ vui thích quá chừng khi cố nhờ người ta mua thuốc lá cho Felix. Felix khởi sự với câu chuyện của ông chú nhưng chả ai chịu tin. Còn nếu nó nói mình sắp chết, người ta chỉ có vẻ sững sốt rồi hấp tấp bỏ đi. Vì vậy tụi tôi đành phải nghĩ kế khác.

Tôi nói với một bà trông hiền lành tử tế cùng đi với hai đứa con nhỏ, rằng em gái tôi đang bị mổ và bác sĩ giải phẫu cần hút thuốc lá để tay khỏi bị run. Bà ta chỉ cười ha hả và bảo tôi nên tìm một nhà phẫu thuật khác.

Felix nói với một ông già nó đang mắc các triệu chứng cai thuốc, thật nguy hiểm trong điều kiện suy nhược của nó. Đúng là sai lầm! Ông già bắt đầu kể cho nó nghe tất cả những gì đã xảy đến với mình khi ông ấy bỏ thuốc. Felix cứ gạt đầu lia lịa như thể thật tình thích thú, còn ông già thì cứ nói mãi:

— Đừng có tin lời người ta bảo cháu! Ông đã chín mươi lăm tuổi, chín mươi lăm rồi đấy.

Felix và tôi cứ nhìn nhau mãi, cố bấm bụng nín cười.

Tôi nói với một ông trông ốm yếu để râu quai nón, rằng tôi đang làm một đề tài ở trường về chuyện có bao nhiêu người mắc bệnh ung thư do thuốc lá. Ông ta bảo tôi phải dùng bản câu hỏi điều tra thay vì đi hỏi miệng.

Sau cùng Felix nói với cái chị tuổi teen đó, rằng một đứa trên phòng bệnh nhi đòi đánh tui tui tui tui nếu chả chịu mua cho nó mấy liều thuốc. Tôi không nghĩ chị ấy tin nó, nhưng dù sao chị ấy cũng đã mua thuốc lá giùm.

Rồi sau đó Felix và tôi kết bạn với nhau.

Chương 8. Tại sao chúa làm cho trẻ con bị bệnh?

Hôm nay lớp học chuyển qua nhà Felix, để Mẹ có thể đi gặp một người bạn của Mẹ trong ngày. Felix sống trong ngôi nhà nhỏ xây trên nền cao, ở phía bên kia của Middlesborough, lúc nào cũng ngửi thấy mùi chó. Nhà nó có con chó cái mập ù, to bè bè tên là Maisy.

Nó làm màu làm mè cho tấm thảm trước cửa, và có cái vẻ thật sự thần thờ ngơ ngác. Trên giường Felix lúc nào cũng có lông chó, nhưng nó cóc cần để ý tới.

Cô Willis cho tụi tôi chơi đánh bài xì phé, khỏi phải học. Cô bảo có ai hỏi thì nói là học toán.

Tụi tôi còn trả lời câu hỏi mới của mình nữa.

Viết thành một bản kê.

Cô Willis khởi đầu. Khi tôi đưa cho cô xem câu hỏi của mình, cô bảo:

— Viết đi! Tại sao Chúa làm cho trẻ con bị bệnh? Các em nghĩ gì? Có bao nhiêu đáp án các em có thể nêu ra trước mười hai giờ?

Felix đáp:

— Chúa không tồn tại. Thật hiển nhiên. Chính vì vậy đó.

Tôi nói:

— Đó đâu phải là lý do.

Felix cãi lại:

— Đó là lý do chứ còn gì nữa. Có lẽ Chúa không tồn tại. Nào! Mà ghi đi!

Tôi viết ra giấy:

1. Chúa không tồn tại.

— “Số hai...” - Tôi há mồm nói, nhưng Felix gạt phăng đi.

— “Số hai...”, nó vừa nói vừa nghiêng người về trước. “Số hai - Chúa quả có tồn tại, nhưng lại ác ngầm. Ông ta thích hành hạ con nít cho vui.”

— Tao không viết ra đâu.

— Sao lại không? Có thể đúng lắm chứ. Đừng nói với tao là mày chưa từng nghĩ như vậy nhé!

Tôi không đáp. Felix bảo:

— Viết tiếp đi! Số hai... nào...

2. Chúa thật sự ác độc.

— Bây giờ mình chỉ gặp toàn là người hiền lành tử tế không à. - Tôi quả quyết nói.

— Không có người hiền lành tử tế đâu mà ời. Làm sao có được? Ai đó đã làm cho con nít mắc bệnh ung thư, làm vậy mà là hiền lành tử tế hả?

Nó quắc mắt ngó tôi như là lỗi tại tôi vậy. Tôi suy nghĩ một lát rồi viết:

3. Chúa giống như một bác sĩ vĩ đại. Ngài làm cho con người ta mắc bệnh để họ trở nên tốt lành hơn; cùng một kiểu với bác sĩ chữa bệnh bằng hóa trị liệu để cho họ khỏe ra. Chả liên quan gì tới Chúa nếu bạn chết đi, vì bạn chỉ lên Thiên Đàng là nơi Chúa vẫn hằng sống.

Felix đọc qua vai tôi rồi nói:

— Nhảm ruồi!

Tôi cố chống chế:

— Mẹ tao nghĩ vậy đó.

— Làm sao mắc bệnh ung thư lại làm mà tốt lành hơn được hả?

— Ờ.. - tôi lưỡng lự. - Nó dạy cho mà điều này điều nọ.

— Như cái gì?

— Ờ.. như là... - tôi lúng túng - như là: “Điều gì quan trọng trong cuộc sống?” Biết chết liền. Mà phấn khởi hết cỡ vì cưới được xe đạp. Và... và mà nhận ra gia đình mà quan trọng thế nào. Đại loại như vậy đó.”

— Hồi nào tới giờ tao mới nghe cái chuyện xàm ế như vậy. Chúa gây bệnh ung thư để dạy mà cưới xe đạp tốt như thế nào hả? Được, ghi vô đó đi!

— Có ghi đây rồi nè.

Tôi ngược nhìn lên:

— Tiếp đi! mà nghĩ có lý do khác hả?

Felix đáp:

— Chả có lý do gì hết. Chỉ xảy đến vậy thôi.

4. Không có lý do.

5. “Có một lý do, nhưng chúng tôi quá ngu si nên không hiểu nổi.”

Tôi ngó Felix, có ý châm chọc. Nó bật cười:

— Chả có giá trị giáo dục lắm, sách của mày đó, phải không?

Nhưng nó có vẻ đắc ý lắm. Có thể nói như vậy. Nó nói tiếp:

— Đây là sự trừng phạt vì đã ở ác.

— Đâu phải vậy.

— Sao lại không? - Felix ngả người tới trước. - Mấy người theo đạo Phật nói vậy đó. Họ nghĩ mọi việc xảy ra trong cuộc đời này đều là cái nghiệp do những gì mày đã làm trong một kiếp khác. Như vậy có lẽ kiếp trước hai đứa mình cướp ngân hàng hay làm gì đó nên kiếp này phải trả. Mày không thể không ghi vào! Chuyện gì sẽ xảy ra khi mày xuất bản quyển sách của mày hả? Mày sẽ được tất cả lũ con nít theo đạo Phật đọc sách, tất cả đều cáo buộc tội nó biết tại sao mày bị bệnh, và chả phải ở đó! Đúng là phân biệt đối xử!

— Người theo đạo Phật đâu có liên quan gì tới Chúa. Phật tử đâu có tin Chúa. Họ tin vào Phật.

— Người vô thần cũng chả tin Chúa. Và lý luận của họ là trên hết.

Tôi ngần ngừ. Tôi chả nghĩ tội tôi bị bệnh là do đã làm điều gì sai trái, cũng không hơn ý nghĩ cho là Hitler làm lãnh tụ của nước Đức là phần thưởng nhờ đã làm việc gì đó tốt lành. Nhưng nó nói đúng. Tôi không thể không ghi vào.

6. Chúng tôi đã làm điều gì đó thật kinh khủng hồi kiếp trước và kiếp này bị trừng phạt.

— Đó... - Felix có vẻ thỏa mãn. - Kế tiếp là gì?

Tôi chả nói gì hết. Tôi đang nghĩ về điều Felix nói, về mấy đứa theo đạo Phật. Chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi viết cả một quyển sách? Viết xong, tôi chả muốn trẻ con đọc rồi đi loanh quanh, cứ nghĩ lỗi tại tội nó nên mới mắc bệnh, vì tội nó đã làm điều gì đó sai trái.

— 7. Tôi nói. - Chúng tôi đã hoàn hảo rồi, chả cần học thêm cái gì nữa. Mắc bệnh là một món quà. Như là như một tấm vé vào cổng Thiên Đàng miễn phí vậy.

— Một tấm vé vào cổng Thiên Đàng miễn phí! - Felix kêu lên.

Tôi bảo nó:

— Nghe có vẻ ngu ngốc nhưng không phải vậy đâu. Hồi xưa khi trẻ con thường hay bị chết, người ta cứ nghĩ vậy đó. “Nó tốt quá nên không thể ở trên cõi đời này.” Đó là điều người ta trước đây vẫn thường nói. Hoặc là Chúa yêu thương nó quá đổi nên rước nó lên Thiên Đàng.

Felix vắng tục:

— Cục kít! Tao đâu có hoàn hảo - Nó lắc đầu - Bất cứ ai đọc sách của mày, người ta sẽ nghĩ mày bị mất trí. Mới đầu mày bảo họ đó là sự trừng phạt, rồi lại nói đó là món quà tặng cho

người tốt.

— Chỉ là bản liệt kê thôi. Tôi nói. - Làm sao mà chính xác mọi lúc mọi nơi được.

Felix thuồn mặt ra.

— Đồ ngốc! - Tôi bảo.

Chương 9 - Quậy tung lên cho tâm hồn thấu suốt

Sau buổi học, tôi ăn món pizza với Felix và mẹ nó. Sau đó tôi hỏi Felix: - Tụi mình lên phòng mày được không hả?

Nó có cả đồng nhạc nhiều hơn tôi và còn có mấy trò chơi hay ho nữa.

Felix lắc đầu. Nó đưa tay lên miệng và nói với cái giọng thầm thì kiểu kháng chiến Pháp:

— Tụi mình lên phòng anh Mickey đi! Cứ đánh liều thử xem có bị ngăn cản hay không!

— Để làm gì?

— Suyt!

Bạn luôn biết rõ khi nào muốn Felix bày chuyện. Nó ra cái vẻ bí mật, như thể nó biết điều gì đó mà bạn mù tịt. Bây giờ nó đang làm bộ làm tịch như vậy. Nó chả chịu nói cho tôi biết bất cứ điều gì cho đến khi tụi tôi lên tới phòng anh Mickey, phải mất hàng thế kỷ vì nó leo cầu thang không giỏi lắm. Mickey là anh của Felix. Anh ấy làm việc ngoài giàn khoan dầu, một tháng làm một tháng nghỉ.

Cuối cùng khi lên tới phòng của anh, Felix mới nói:

— Nghe đây! Mày biết rồi đó, mày ham xem phim kinh dị.

Tôi đáp một cách dè dặt:

— Ừ.

— Nè, xem đây!

Nó ngồi trên giường của anh Mickey. Lôi ra vật gì đó từ sau cái gối, nó ve vẩy trước mặt tôi.

— Lão phù thủy!

Tôi giằng lấy từ tay nó. Tụi tôi hăm hờ đọc mặt lưng của cái hộp:

— Lấy cảm hứng từ những sự kiện có thật...

— Lão phù thủy, cho đến nay vẫn được xem là một trong những bộ phim gây sốc và hấp dẫn nhất từ trước tới nay.

— Mày xem chưa hả?

Felix lắc đầu:

— Tao chỉ mới tìm thấy hôm qua. Của anh Mickey đó. Người ta vẫn cho đây là cuốn phim dở

tệ nhất cho tới nay. Trước đây người xem vẫn thường ngắt xỉu trong rạp chiếu bóng. Có một đoạn ngắn làm mấy cô gái cứ quay mòng mòng suốt.

— Có gì mà phải khiếp vía quá vậy hả?

Felix thú thật:

— Không biết. Nhưng đây là phim cấm dưới 18 tuổi nên chắc cũng khá tồi bại. Nếu mà tính xem phim kinh dị thì cho mà xem phim này.

Tụi tôi đóng cửa phòng của anh Mickey và mở đầu máy DVD.

Thật là chán phèo! Tụi tôi cứ trông mong quái vật và quỷ xuất hiện, nhưng chẳng có gì. Có cả một đoạn giống như trích từ phim Indiana Jones, ngoại trừ một điều là chả có gì xảy ra ngoài việc anh chàng già khụ đó đào tiền vàng. Cả hai đứa cứ tưởng có lẽ đó là những đồng tiền bị trù ếm của quỷ, nhưng không phải vậy.

Sau đó phim trở nên rối rắm. Có một đoạn dài quay một thằng nhỏ với mẹ nó, nhưng cứ lẫn lộn từng phèo với cảnh ông thầy tu nào đó dường như chả có việc gì để mà làm. Tất cả những gì ông ta làm là uống rượu whisky và đi thăm mẹ ổng. Điều lý thú nhất xảy ra là cảnh một cô gái chơi cầu cơ, nhưng ngay cả chuyện đó cũng chả có gì đặc biệt đáng sợ.

Chả có gì quá tệ hại xảy đến với cô gái khi cầu cơ xong, nhưng bạn có thể phần nào đoán được chuyện gì đó sắp xảy ra. Có một màn buồn cười chiếu cảnh cô ta tè dầm trong đám tiệc. Rồi sau đó là một đoạn dài thườn thượt chiếu chuyện trong bệnh viện mà cả hai đứa tôi đều không thích mấy, vì vậy Felix cố cho máy chạy nhanh tới, và tìm thấy cảnh đầu lộn ngược.

Tôi chả biết đoạn nó tìm thấy có phải cái đoạn làm cho người ta ngắt xỉu hay không, nhưng thật ghê rợn. Có một căn phòng mà màn cửa đập phần phật và sách bay vòng vèo. Con nhỏ đó tự đâm mình bằng một cây thánh giá, máu văng tung toé khắp nơi và nó cứ nói mãi một câu thật là rùng rợn với cái giọng nghe như chả phải của nó, còn cái mặt thì đã trở nên quái đản. Tôi cứ miên man nghĩ sẽ kinh khủng biết bao nếu như đó là bạn và điều gì bắt bạn phải làm chuyện đó, và...

Và rồi mẹ Felix bước vào phòng.

Mẹ Felix không cho tụi tôi xem phần còn lại. Felix la lối om sòm, lằng nhằng mãi về chuyện sẽ ra sao nếu tụi tôi không biết kết thúc thế nào, rồi mãi mãi sau này sẽ bị cái con nhỏ đổ máu đó ám ảnh.

Nhưng mẹ Felix chả thèm nghe:

— Nó sẽ được chữa lành. Hết chuyện! Thôi, đi mà làm nổ tung người ngoài hành tinh hay cái gì đó đi!

Tôi mừng thầm vì tụi tôi thôi không xem nữa. Có gì gì đó khó ưa trong ý tưởng, cái gì đó sống trong cơ thể bạn và xui khiến bạn làm chuyện này chuyện nọ. Suốt buổi chiều còn lại tụi

tôi chơi trên máy vi tính của Felix. Nhưng rồi sau đó tôi không ngừng thắc mắc về những điều đã xảy đến với con nhỏ đó. “Lấy cảm hứng từ những sự kiện có thật”, trên hộp đĩa ghi vậy. Vậy là nghĩa lý gì? Nếu thật sự đúng như vậy thì sao? Chuyện như vậy có thể nào xảy đến với bạn không?

Tôi băn khoăn về chuyện đó suốt buổi chiều và gần hết buổi tối, cho tới khi Ngoại bảo rằng vì Chúa tôi đừng có ử rữ nữa được không, tôi làm cho bà bức mình quá. Bà đưa Ella đi sinh hoạt Đoàn chim non mới về, ngồi lại để nói chuyện với Mẹ. Chỉ có điều Mẹ đã đi nghe điện thoại rồi.

— Cháu với thằng nhỏ đó lại tính làm chuyện gì nữa hả?

— Dạ, đâu có Ngoại ời, Ngoại có tin là có quỷ hay không?

— Quỷ quái gì hả? Cháu muốn nói là có sùng và đình ba phải không?

— Không phải. Như là ác ma. Chúng ám người ta.

Ngoại quả quyết:

— Ngoại không tin đâu. Chuyện nhảm.

— Nhưng Ngoại tin là có ma và tin chuyện ma.

Ngoại nói rất nghiêm nghị:

— Đừng có vẽ chuyện quỷ quái để rồi sợ sệt! Đã có quá nhiều chuyện thật làm ta lo lắng rồi, khỏi phải bày đặt thêm nữa.

— Đúng rồi. Cháu không sợ đâu. Cháu chỉ thắc mắc thôi mà.

Suy đi nghĩ lại thì Ngoại nói vậy thật ra chẳng khuyên giải được nhiều. Nhưng sau đó tôi không còn băn khoăn lo lắng nữa.

Chương 10 - Cuộc sống của tôi trong bệnh viện

Hôm nay là Thứ Ba. Những ngày Thứ Ba tui tôi không học vì tôi đi dưỡng đường. Felix không khám bệnh ở dưỡng đường của tôi vì nó không mắc bệnh bạch cầu như tôi. Nó đi khám bệnh chỗ khác vào Thứ Năm.

Tôi biết mình cần phải tả dưỡng đường nó ra làm sao, nhưng tôi không nói đâu. Chả hứng thú gì! Người ta cân đo bạn, làm xét nghiệm máu, hỏi chuyện bạn rồi cho thuốc tại chỗ và thuốc mang về nhà. Chỉ có vậy thôi, thật đó.

Tôi có thể hiểu vì sao Ba lại nghĩ tôi đang khỏe ra, chỉ tại bây giờ tôi dùng những thứ thuốc khác hẳn. Bạn biết rồi đó, khi bị bệnh bạch cầu, người ta sẽ hóa trị cho bạn, đó là chất độc. Nó không định giết bạn mà dùng để giết ung bướu, nhưng bạn cũng bị bệnh luôn. Tóc bạn rụng, da bạn phồng giộp và bị đủ điều đủ chuyện. Vì vậy ngưng hóa trị có nghĩa là đỡ bệnh rồi chứ còn gì nữa.

Tôi đã được hóa trị hai đợt rồi. Ba muốn tôi hóa trị một đợt nữa, nhưng người ta bảo là không.

Bệnh bạch cầu luôn tái phát. Người ta nghĩ đã chữa lành bệnh, rồi bệnh quay trở lại. Không phải với tất cả mọi người. Sự kiện có thật: Tám mươi lăm phần trăm bệnh nhân thực sự được chữa lành bệnh. Tức là cứ mười người thì có tám người rưỡi, cứ một trăm người thì có tám mươi lăm người và cứ một ngàn người thì có tám trăm năm chục người hết bệnh.

Tức là hầu hết mọi người.

Nhưng bệnh cứ trở lại với tôi hoài.

Bệnh bạch cầu là một thứ bệnh ung thư. Những gì xảy ra, đó là cơ thể bạn tạo ra quá nhiều tế bào máu màu trắng tức là bạch cầu. Bạch cầu cũng như là quân kháng chiến của riêng bạn. Chúng chiến đấu với nhiễm trùng và gì gì nữa. Nhưng khi bạn bị bệnh bạch cầu, chúng chiếm hết chỗ, khiến các tế bào máu khác bị chèn ép hết cả và không thể nào làm được tất cả những việc chúng có nhiệm vụ phải làm. Vì vậy bạn trở nên đau yếu. Chẳng hạn, bạn có thể rất xanh xao hoặc bị cả đông vết thâm tím hoặc bị chảy máu cam không chịu dừng, hoặc lúc nào bạn cũng thấy mệt.

Tôi bị như vậy đã ba lần, kể cả bây giờ. Lần đầu lúc sáu tuổi. Tôi đã vào viện, hóa trị một tháng và phải uống thuốc viên hằng thế kỷ sau đó. Nhưng họ cứ tưởng đã chữa lành bệnh, chắc ăn rồi.

Bệnh lại tái phát lúc tôi mười tuổi. Đó là lúc tôi gặp Felix. Lúc đó họ cũng cho tôi dùng thuốc hóa trị, tóc tôi lại rụng và mọi chuyện khác nữa. Lúc đó họ cũng tưởng đã chữa lành bệnh. À, phần nào thôi. Họ bảo:

— Ta hãy chờ xem!

Hay là:

— Phước chủ may thầy!

Mẹ có vẻ sợ hãi, còn Ba thì lặng thinh.

Mẹ và Ba hay sợ hãi và lặng thinh lắm. Lần này sợ hãi lặng thinh là đúng. Bệnh đã lại tái phát lần nữa. Chỉ sau có hai tháng rưỡi.

Chương 11. Đại úy

Cassidy

Đêm qua khi đi làm về, Ba không đọc báo như thường lệ. Ông tới xem tôi làm việc. Tôi đang coi kỹ hết các an-bum, cố tìm hình để dán vào quyển sách của mình.

— Lại một đại đề tài học tập nữa hả con?

Một nụ cười ngồ ngộ giật giật quanh môi Ba. Tôi nghĩ có thể ông đã biết là hơn vậy nữa, chứ chả phải chỉ là một đề tài.

Tôi ngần ngừ. Rồi mặc dù biết là ngớ ngẩn tôi cứ nói ra:

— Con đang viết một quyển sách.

— Sách à? - Ba nhướn mày.

— Hồi bằng tuổi con ba cũng đã cố viết một quyển sách. Tựa đề là Đại Úy Cassidy và Lâu Đài Định mệnh.

— Chuyện gì đã xảy ra hả Ba?

Ba cười:

— Không biết nữa. Ba chẳng bao giờ vượt qua khỏi chương một.

Tôi nói:

— Con viết về mình mà Ba!

Ba thôi không cười nữa:

— Về con hả?

— Dạ, về chuyện bị bệnh, và đủ mọi chuyện.

— À! - Ba lặng thinh.

Tôi chờ Ba nói một điều gì nữa, nhưng ông chẳng nói chẳng rằng. Tôi cúi gằm xuống quyển an-bum. Im lặng, và rồi thành linh tôi nghe tiếng ghế của Ba kéo lê lệt lệt. Tôi ngược nhìn lên thật nhanh, nhưng Ba đã đi mất tiêu rồi.

Cứ tưởng là vậy, nhưng tôi đã lầm. Hôm nay khi đi làm về Ba có quà cho tôi. Đó là một bìa cứng có vòng để gắn giấy vào, trên đó có hình người nhện, một túyp keo dán và một ít giấy làm từ cây mía.

Ba nói:

— Để cho con viết sách đó.

— Cảm ơn Ba. Dạ, con cảm ơn Ba.

— Được rồi.

Ba ngồi xuống ghế, giở tờ báo ra. Rồi ông lại hạ tờ báo xuống:

— Duy chỉ có một điều, con không định viết một quyển sách suốt mướt nào nề đầy những bài thơ và hình ảnh cầu vồng đó chứ?

— Dạ không.

Tôi không rõ ông nói tới thứ sách nào, nhưng nghe có vẻ chả phải thứ sách tôi đang viết:

— Không phải loại sách đó đâu Ba.

— Vậy thì được.

Nói rồi Ba lại giở tờ báo ra đọc.

HẾT.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>